

**Ewald Frank**

**2. 9. 1990, 15:00, Krefeld, Nemecko**

***Boh nám chce dať to najvzácnejšie,  
čo existuje – a celú zem zaslúbenia do vlastníctva.***

vysielané 2. 9. 1990

Čas plynie tak rýchlo, že ho chceme využiť na to, aby sme ešte počuli Božie Slovo a nechali ho hovoriť ku našim srdciam.

I dnes popoludní vás všetkých veľmi, veľmi srdečne vítame v drahom mene Pána.

Dúfame, že Božie Slovo je vám vzácne, že ho radi počúvate, že ho prijímate a že je duchovnou potravou vašej duše. Akí vďační sme Bohu za to, že v našich dňoch môžeme poznať, čo slúži ku našej spáse, môžeme spoznať, čo Boh zaslúbil a čo koná.

My ani z toho nečiníme tajomstvo, že prijímame Bohom poslaných služobníkov, aby sme prijali Pána, ktorý skrze nich hovorí [Mt 10:40].

Práve som čítal slovo v liste Petra. A tam je nám v 1. liste Petra v 1. kapitole povedané ohľadom Božích mužov, prorokov, ktorí hovorili, prorokovali a skúmali, na aký čas Duch Svätý v nich poukazoval. A v 1. liste Petra v 1. kapitole čítame vo verši 12:

***[12] Ktorým bolo zjavené, že nie sebe, ale nám slúžili tým, čo vám je teraz zvestované skrze tých, ktorí vám zvestovali evanjelium v moci Duchu Svätého poslaného z neba, veci, do ktorých si žiadajú i anjeli nazrieť.***

Takže v tomto Božom, od večnosti rozhodnutom pláne spásy sú teda veci, ktoré zostali skryté aj anjelom. Muži, ktorých Boh poslal, takto čítame, nemysleli, nemienili seba, neslúžili sebe, ale od Boha nám preukázali službu tým, že odovzdali to Slovo, ktoré prijali, a zapísali ho, aby sme my mali navždy duchovnú orientáciu.

Ja som Bohu zo srdca vďačný za Bibliu. Ona je predsa vodítkom, meradlom nášho života viery; všetko, čo sa učí a verí, môže byť a musí byť porovnávané s Božím Slovom, aby bolo zistené, či je to tak. [Sk 17:11]

Sme však taktiež presvedčení o tom, alebo berieme na vedomie, že nie všetci sa dokážu Bohu podriaďiť. Nie všetci sa do Božieho plánu nechajú zaradiť. Veľmi radi zostávajú pri starých tradíciách, zaoberajú sa starým kvasom, ktorý stále znovu premiešavajú, ale napriek tomu to je ten starý kvas, ten istý starý kvas.

Pavol píše Korintanom, že máme byť oslobodení od každého kvasu [1Kor 5:6]. Môžete si to prečítať v 1. liste Korintanom v 5. kapitole od 6. verša:

[6] ***Nie je dobrá vaša chvála. Či nevíete, že už málo kvasu nakvasuje celé cesto?***

[7] ***Vyčistite starý kvas, aby ste boli novým cestom, tak ako ste nenakvasení. Lebo veď i náš Veľkonočný baránok je zabitý za nás, Kristus.***

[8] ***A tak svätme nie v starom kvase, ani v kvase zlosti a nešlachetnosti, ale v nekvasenom čistoty a pravdy.***

Musíme byť preniknutí Božou pravdou, aby sme vôbec dokázali rozlišovať všetko, čo je nepravdivé. Musíme vedieť, čo je správne, aby sme dokázali zistiť, čo je prevrátené. A nastal jednoducho čas, keď nie je miesto na kompromisy, ale musí byť zvestovaná plná a celá pravda – samozrejme v láske.

Ale ako už bolo povedané, nie všetci pravdu prijali a nie všetci ju prijímú. Pavol kdesi povedal: „**Všetci ma opustili a nikto pri mne nestál pri zvestovaní evanjelia (alebo pri obhajovaní evanjelia).**” [2Tim 4:16] Čítal som kázanie brata Branhama „Poznajte deň...”, a viete, čo tu povedal na strane 31?

**Zistite sami pre seba, či som populárny. Keby sme spočítali tých, ktorí dnes ráno prišli do kaplnky zvonku, ktorí do nej nepatria, ak by sme odpočítali tých z Jeffersonville, tak by zostalo sotva pol tučta ľudí, ktorým by som mohol kázať.**

To si človek musí predstaviť: Boží muž s takouto službou, aká na zemi nebola od čias Ježiša Krista, priame nebeské povolanie, Božie potvrdenie, mŕtvi boli kriesení, slepí boli vidiaci, chromí chodiaci, a ľudia si to nevšimli, nevzali to na vedomie. Šli ďalej svojou vlastnou cestou, zostali presvedčení sami o sebe a radšej ďalej miešali starý kvas. Sme preto síce smutní, ale nie sklamaní, tak to musí byť. Náš Pán sám vtedy povedal, a stojí napísané, že v Nazarete nemohol vykonať mnoho divov kvôli nevere, ktorá tam panovala [Mt 13:58]. Ani Boží služobníci, ani tí najväčší, nemôžu nič vykonať tam, kde nie je viera, že ich Boh poslal, že skrze nich pôsobí a tak ďalej. Keď bol Mojžiš poslaný, povedal: „**Nebudú ma počúvať.**” A potom mu Boh dal 2 znamenia. A aj potom ešte bolo ťažké pre ľudí, aby zo srdca verili [2M 4:1-9].

Tradície a zvyky sú v ľuďoch tak pevne zakorenené a zakotvené, že je ťažké tie veci vyňať, všetko preorať, aby mohlo byť nanovo zasiate. A prorok to predsa taktiež hovorí: „**Nesejte do trnia, ale preorajte nové.**” [Jer 4:3] Všetko skutočne musí začať od nového, to staré nie je možné opraviť. Boh tvorí všetko nové. On nestavia na veciach, ktoré nie sú správne, on ich strháva, búra. Takto stojí napísané v Jeremiášovi, kapitola 1: „**Dnes som tá určil k tomu, aby si zbúral a rozbil... a potom, aby si budoval.**” [Jer 1:10] Možno si ten text prečítame. Jeremiáš, kapitola 1. Je to predsa dnes preberanie Slova; ktoré si síce chcem mať len krátke, ale prosím, venujme predsa pozornosť každému biblickému miestu. Jeremiáš, 1. kapitola, od verša 8:

[8] **Neboj sa ich, lebo ja som s tebou, aby som tá vytrhol, hovorí Hospodin.**

[9] **A Hospodin vystrel svoju ruku a dotkol sa mojich úst a riekol mi Hospodin: „Hľa, vložil som svoje slová do tvojich úst.”**

[10] **Vid', že ustanovil som tá tohto dňa nad národmi a nad kráľovstvami, aby si plienil a boril, hubil a búral, staval a sadiť.**

To prvé je taktiež služba, ktorú Boh dáva. Väčšina si myslí, že keď Boh niekoho pošle, tak potom je všetko vybielené, všetko schválené, všetko môže zostať a pokračovať ďalej tak, ako to je, nič nesmie byť ponechané, všetko musí byť strhnuté, aby potom mohlo byť stavané na prapôvodných základoch biblicky a správne.

Je to skutočne tak, že väčšina ľudí má k nášmu Pánovi nesprávny postoj. On by mal vždy prichádzať veľmi jemne, poklepať každému na plece, poďakovať sa, že tú vec činí dobre. Ale tak on neprichádza. On môže prísť i s bičom a udrieť ním, prevrátiť stoly, rozsypať peniaze a v hneve povedať: „**Stojí napísané: Môj dom sa bude volať domom modlitby pre všetky národy, vy ste však z neho urobili pelech lotrov.**” [Mt 21:13] On má na to právo, veď je to predsa jeho dom. A v liste Židom čítame, že Mojžiš bol verný v celom jeho dome, a že Kristus je verný vo svojom dome. A my sme jeho dom [Žd 3:2-6].

Ide teda skutočne o to, aby sme nerobili kompromisy, ale aby sme celé Božie Slovo prijali podľa pravdy, nechali sa ním preniknúť, boli privedení do súladu s ním a potom krok za krokom a v rovnakom kroku kráčali s Pánom vpred.

Čítame ešte niekoľko miest. Efežanom, kapitola 5, od verša 15:

[15] *Teda hľadte, ako by ste sa správne chovali, nie ako nemúdri, ale ako múdri,*

[16] *vykupujúc čas, lebo dni sú zlé.*

[17] *Preto nebuďte nerozumní, ale rozumejúci, čo je vôľa Pánova.*

[18] *A neopíjajte sa vínom, v ktorom je prostopaš, ale buďte plnení Duchom,*

[19] *hovoriac si navzájom žalmami a hymnami a duchovnými piesňami, spievajúc a hudúc vo svojom srdci Pánovi,*

[20] *ďakujúc vždycky za všetko v mene nášho Pána Ježiša Krista Bohu a Otcovi.*

Tu sú nám dané pokyny, že máme využiť, vykúpiť čas, že máme putovať múdro – je nám tu povedaných niekoľko vecí: „***Nebuďte nerozumní, ale snažte sa pochopiť, aká je vôľa Pánova.***” [podľa nem. prekladu] O to ide. Predtým, než môžeme Božiu vôľu konať, musíme vedieť, aká je jeho vôľa.

Potom apoštol pokračuje, ako keby chcel povedať ľuďom v manželstve, ako sa oni majú správať. Ale on to celé spája s Kristom a Cirkvou. Čítajme ďalej, ako to napísal pod vedením Ducha Svätého od verša 21:

[21] *podriaďujúc sa jedni druhým v bázni Božej.*

[22] *Ženy, podriaďujte sa vlastným mužom ako Pánovi,*

[23] *lebo muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou Cirkvi, a on je Spasiteľom tela.*

[24] *Ale ako sa Cirkev podriaďuje Kristovi, tak aj ženy vlastným mužom vo všetkom.*

Ale teraz prichádzam k tomu veršu, ktorý som chcel vlastne čítať – alebo až ten ďalší:

[25] *Vy, mužovia, milujte svoje ženy, ako aj Kristus miloval Cirkev a vydal sám seba za ňu,*

[26] *aby ju posvätil, očistiac ju kúpeľom vody Slovom,*

[27] *aby si ju postavil pred seba slávnu, Cirkev nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takéto, ale aby bola svätá a bezvadná.*

Sväté Písmo predsa hovorí o tom, že Kristus príde ako Ženích, aby všetkých, ktorí k Neveste patria, vzal so sebou do slávy na svadobnú hostinu [Zj 19:7-9]. I k tomu mám niekoľko riadkov z tohto kázania brata Branha-

ma, ktoré by som chcel prečítať, z toho istého kázania „Poznajte deň a jeho zvesť” na strane 8:

**Spomeňte si na to videnie, ktoré som mal minulý týždeň: Náhľad Nevesty. V tomto videní som videl prichádzať lúbeznú Nevestu. Nepremýšľal som nad tým, len som sedel jednoducho vonku a hľadel som pred seba. Vtedy prišla Nevesta. Vedľa mňa som počul hlas, ktorý povedal: „Tu je náhľad Nevesty.” Potom prešla okolo mňa. Všimol som si, že bola lúbezná, pekná a mladá. Mala veľmi pekný krok, nie ako keby pochodovala, ale grációzne ako dáma, ako chodí žena. Tak prišla z tejto strany ku mne a prešla popri mojej ľavej strane a zmizla mi z dohľadu.**

Ale to ešte nie je všetko. On predsa videl náhľad tejto bezúhonnej Nevesty, aká bola na začiatku, v prvom časovom období cirkvi, keď Boh mal ešte všetko vo svojich rukách, teda keď ešte neboli žiadne falošné učenia, žiadni falošní bratia, keď tam ešte nebolo nič falošné, ale bola skutočne preniknutá Božím Duchom. Neskôr sa musel Pavol vysporiadavať aj s falošnými bratmi, s falošnými učeníami a s inými vecami.

**Potom ma nasmeroval na pravú stranu a ukázal mi každú cirkev, ako vyšla z jednotlivých časových období. Ó, aké vulgárne! Tá posledná bola z tohto posledného cirkevného časového obdobia a viedla ju čarodejníca. Boli tak nemorálne oblečené, vyzerali tak neslušne a kráčali v rytme twistu a rock-and-roll-u.**

Aký obraz! Jedna ctnostná, bezúhonná v rovnakom kroku s Pánom v súlade so Slovom. A potom vidí Boží muž (vy viete, že anjel Pána stál pri takýchto príležitostiach po jeho pravici) a potom mu povedal, čo uvidí, alebo na čo má dávať pozor. Čo je pre mňa dôležité v tejto súvislosti, je to, čo teraz prečítam, taktiež na strane 9:

**Potom povedal (anjel): „Nevesta príde ešte raz vo svojom náhlade.” A tak prišla Nevesta a vyzerala presne tak ako tá prvá, ktorá pred ním prešla na začiatku, v rovnakom kroku. Moje srdce poskočilo od radosti, pretože som vedel, že bude Nevesta, ktorá bude presne taká, tak oblečená, ako bola tá na začiatku.**

Haleluja! Česť buď Bohu! Nebude kázané nadarmo. Námaha sa vyplatí. Pán ako Ženích vyvolá von Nevestu, ktorá pozná jeho hlas a bude ho poslúchať, a jeho hlas je jeho drahé a sväté Slovo. [Jn 10:4] Počúvajte ešte ďalšie vety:

**Ona musí byť vyvolaná von. Ja viem, že je to pravda. Ak by to nesúhlasilo, tak potom je každé videnie, ktoré som mal v minulosti, prevrátené. Ale každý vie, že všetko, čo nám on kedy povedal, bola pravda. Naplnilo sa to.**

My z celého srdca veríme, že Boh skutočne posielal svojich služobníkov.

Hľadte, ja nie som žiadny prorok, a to človek ani nemusí byť. Nie všetci môžu byť proroci. Nevie, či bol Jozua prorokom, alebo či boli prorokmi aj iní, či už v Novom Zákone Títus a iní, ale my sme prijali prorocké Slovo a sme v rovnakom duchu, v akom boli proroci a apoštoli. Počujeme, čo oni počuli, rozumieme tomu tak, ako to oni rozumeli, kážeme to, čo bolo im zjavené a čo oni zvestovali [2Pt 1:19].

Potom brat Branham uvádza príklad. On bol veľmi spojený s prírodou, tak ako to človek málokedy na zemi vidí. Keď bol v prírode, tak bol doma. Ale vždy taktiež videl niečo, čo ho oslovilo. Tam bol i jeden brat z kresťanských podnikateľov, ktorý mal veľký ovocný sad, a on ho pozval. A hľa, brat Branham vidí strom a počíta ovocie a počíta, a jeden strom, a ktovie koľko druhov ovocia: pomaranče, citróny, grapefruity, a on počíta a počíta, a hľa, on je úplne mimo seba od úžasu a hovorí: „Počuj, pod' sem, čo je toto za strom?“ A šéf tejto plantáže hovorí: „To je pomarančovník.“ On hovorí: „Nuž a čo potom všetky tie ostatné druhy ovocia robia na tomto pomarančovníku, odkiaľ sa tam vzali? Oni tam predsa vôbec nepatria.“

„Ó,“ hovorí ten druhý, „toto všetko sú plody z tých vetvičiek, ktoré boli na tento strom naštepené, ale ktoré nepochádzajú pôvodne z tohto stromu, ale oni sajú šťavu z tohto stromu, ale nie sú svoje vlastné plody, ani pôvodné originálne plody tohto stromu.“ [Rm 11:17-24]

Brat Branham hovorí: „To je viac ako celé kázanie. Ďakujem ti, Boh ti požehnaj,“ a šiel svojou cestou.

On skrze takýto príklad, ktorý mal pred očami, mal viac ako jedno kázanie a vďaka buď Bohu, hneď pochopil, čo sa tam dialo a aká to bola lekcia.

A potom sa spýtal: „Ale ak z tohto stromu vyrastie nová vetva, čo sa potom bude diať?“

„Áno,“ hovorí ten šéf, „ak z neho vypučí vetvička, potom to bude opäť to pôvodné, originálne ovocie, ktoré prúdi z koreňov skrze strom priamo do vetvičiek.“

A on tu hovorí v tomto kázaní na strane 10:

**Ak tento strom raz vypučí nejakú ďalšiu ratolesť, bude niest' to pôvodné ovocie.**

**Úplne na konci viniča musí prísť znovunapravenie všetkých týchto vecí. Znovunapravenie musí prísť. Večerné svetlo, aby všetko osvetlilo a napravilo. Ale vyjde to z viniča, nie z nejakej naštepenej denominácie, ale bude to pôvodný plod Slova v čase večera to vzide. „Bude svetlo v čase večera.” [Zach 14:7]**

**Ku dozretiu je svetlo nevyhnutné. Platí, aké dokonalé je Písmo! „Je to deň, ktorý nie je nazývaný ani dňom, ani nocou.” [Zch 14:7] Bez slnka predsa nemôže dozrieť žiadne ovocie.**

A tak ďalej a tak ďalej.

My sa radujeme z toho, že nám bolo v praktických príkladoch pred oči postavené, čo všetko sa i v kráľovstve Božom dialo. Ale keď príde ten originál, potom vyjde originálne ovocie. Ježiš povedal: „**Ja som vinič a môj Otec je vinár.**” [Jn 15:1]

A to, čo pôvodne, originálne vychádza z viniča, prinesie originálne ovocie viniča. „**Ja som vinič, vy ste ratolesti.**” [Jn 15:5]

Žiadne cudzie ovocie, žiadne cudzie učenia, žiadny cudzí duch, nie, ratolesti budú niest' to pra-pôvodné ovocie viniča. Nie niečo naštepené zvonka, aby to potom len vzalo trochu života z kmeňa a malo na ňom podiel. Nie, je to niečo, čo vyšlo pôvodne, originálne z viniča. Originálne, z Boha zrodené a nesúce v sebe bytosť Ježiša Krista. Ja verím, že toto je zvesť.

Ešte druhé miesto, ktoré sme už dnes dopoludnia spomínali v súvislosti s izraelským národom, strana 14:

**Izrael je vo svojej domovine. Boli zhromaždení ako ovce. Vlci ich prenasledovali a tým ich zahnali späť do ich vlastnej krajiny, kde sú v bezpečí.**

**Všimnite si, že zaslúbenie požehnania pre Izrael platilo len dovtedy, kým boli vo svojej krajine.**

**Boh nikdy nežehná Izrael mimo krajiny. Keď Abrahám opustil krajinu, bol odrezaný od požehnania. Boh môže požehnať Izrael len vtedy, ak zostanú vo svojej domovine.**

**Oni sú tam teraz ako národ a čakajú už len na vytrhnutie Nevesty, pretože Cirkev je vyvolaná von, pečate sú otvorené, je nám to zjavené, vidíme to, čo nebolo známe.**

**Vy, ktorí chcete debatovať a hádať sa o semene hada, o krste vo vode a tak ďalej, ste zaslepení a neviete to. Boh tohto sveta vás v tomto ohľade zaslepil.**

Hľadte, je to skutočne tak, že tie veci, ktoré Boh predsa zjavil, možno pochopiť len skrze zjavenie. Ale musí to byť i prijaté. Ak sa proti tomu vnútorné bránime, nebude to možné. Takže, Boh bude mať Cirkve bez poškrvny a bez vrások, žiadne zmiešavanie, nie rôzne veci rôzneho druhu na jednom strome, ako to dokážu robiť ľudia, ale skutočne strom Boží. Vy predsa viete, u proroka Joela je reč o tom, že tieto štyri chrobáky obžrali, zožrali strom, ale Boh povedal: „**Ja všetko znovu napravím.**” [Jl 2:25]

Boh chce všetko znovu napraviť. Boh vracia späť, áno, On vráti a zároveň i napráva. My sa len musíme nechať priviesť naspäť a napraviť, pretože takto od nás Boh chce.

V tom slove, ktoré sme preberali z Jozueho, (aby sme i to na záver uzavreli, na poslednom zhromaždení tohto víkendu) skutočne vidíme, akým spôsobom Pán dal nariadenia a stále znovu nové pokyny, aby Jeho ľud mohol kráčať tou cestou, ktorá bola pre nich určená a taktiež, aby všetci zostali v plnom súlade s Pánom a s Jeho stanoveným plánom.

Predtým, ako budem čítať toto slovo, chcel by som čítať výrok požehnaní z 5. Mojžišovej 33. Môžeme si prečítať požehnanie, ktoré Mojžiš vyslovil nad dvanástimi kmeňmi, ale počúvajte, akým spôsobom sa tie výroky požehnaní nad Jozefom líšia od všetkých ostatných. On bol predsa ten milovaný pánom, on bol ten, ktorý bol nepochopený, zradený, predaný, hodený do jamy, vyhlásený za mŕtveho, on to bol, ktorý bol duchovný muž, mal videnia, vedel vykladať sny a jeho bratia na neho žiarlili, predali ho, nemali pre neho žiadne využitie. [1M 37] Počúvajte, čo má tento Boží služobník tuná čo povedať skrze Svätého Ducha. 5. Mojžišova 33 od verša 13. A Jozefovi povedal:

[13] ***Jeho zem je požehnaná Hospodinova pre skvostné veci nebies, pre rosu a pre bohatú priepasť, ktorá sa rozkladá hlboko dole,***

[14] ***pre skvostné úrody slnka a pre skvostné alebo najvzácnejšie veci vyňnané mesiacmi,***

[15] ***pre najprednejšie veci starodávnych vrchov a pre tie najvzácnejšie veci večných brehov***

[16] a **pre tie najvzácnejšie veci zeme a jej náplň a pre milostivú priazeň alebo zalúbenie Toho, ktorý prebýva v kre.**

Aké zaslúbenie, aké požehnanie! Nie len tak niečo málo, nie niečo druhého či tretieho rádu, nie, to najlepšie, to najvzácnejšie, čo Boh má a čo mohol dať, to mu tu malo byť dané.

Vy milí, keď Boh niekoho vyvolí, potom mu dá to najvzácnejšie, on bude brat z Jeho plnosti.

Tu je zahrnutá každá oblasť:

**„S najvzácnejším darom nebies, rosou...“** Ak v takýchto oblastiach nepríde rosa, všetko vyschne.

**„A s privalom vody, ktorý sa uloží... S tým najvzácnejším, čo slnko prináša...“** Ak nie je žiadne svetlo, žiadne slnečné žiarenie, čo by potom zem vyprodukovala? Keby neprišiel žiaden dážď, ako by potom mohlo všetko zomrieť a hniť a ako by tam mohol vzniknúť ten nový klíčok, ktorý prináša nový život?

**„A s tým najvzácnejším, čo nechávajú vyrásť mesiace...“** Slnko, mesiac, všetko je zahrnuté, požehnanie malo prúdiť nepretržite.

Porozumeli sme tomu? Boh má na zemi ľud, ktorému má nepretržite prúdiť požehnanie, On chce otvoriť pramene a nechať na nás prúdiť Svoje požehnanie v plnosti.

Ako stojí ďalej napísané: **„Pre najprednejšie veci starodávnych vrchov a pre najvzácnejšie veci večných brehov a pre najvzácnejšie veci zeme a jej hojnosti a so zalúbením Toho, ktorý prebýva v trňovom kríku.“** [5M 33:16]

Bez Božieho zalúbenia, čo by sme si potom počali? Predtým, ako bol Enoch vzatý do nebies, mal svedectvo, že má Božie zalúbenie. [Žd 11:5] O Ježišovi počujeme dvakrát, raz v Matúšovi 3, raz v Matúšovi 17: **„Ty si Môj milovaný Syn, v ktorom sa Mi zalúbilo.“** [Lk 3:22]

**„Ty si Môj milovaný Syn, v ktorom sa Mi zalúbilo, Jeho počúvajte!“** [Mk 9:7]

Zalúbenie Toho, ktorý sa zjavil Mojžišovi v kre, na to sa on predsa tu odvoláva, to malo spočívať na tomto Božom mužovi.

Nech na nás spočíva Božie zalúbenie z milosti.

Nech nastane čas, kedy budeme mať obecnosť s Pánom nepretržite vo dne v noci.

Nech vypukne čas, kedy budeme môcť 24 hodín nepretržite pociťovať, prežívať a šíriť požehnania všemohúceho Boha, aby sa konečne mohlo spievať o Božom víťazstve v príbytkoch spravodlivých. [Ž 118:15]

Tu v Jozue 1 nám je ešte povedané vo veršoch 12 až do konca niektoré veľmi dôležité veci. Dva a pol kmeňa, ktoré mali zostať na východnej strane Jordánu, pretože to bolo územie, ktoré im bolo pridelené. Oni nemali mať pokoj, až kým i všetci ostatní nedosiahnu cieľ a nevojdú do vlastníctva územia a zeme, ktorú im Boh zaslúbil. Prečítam vám to len veľmi narychlo. Jozua 1 od verša 12:

**[12] *A Rúbenovcom, Gádovcom a polovici pokolenia Manasesovho povedal Jozua:***

**[13] *Pamätať na slovo, ktoré vám prikázal Mojžiš, služobník Hospodinov, keď povedal: Hospodin, váš Boh, vám dal odpočinok, dajúc vám túto zem.***

**[14] *Vaše ženy, vaše deti a váš dobytok zostanú v zemi, ktorú vám dal Mojžiš z tejto strany Jordána, a vy pôjdete pripravení do boja na druhú stranu pred svojimi bratmi, všetci udatní mužovia silní, a pomôžete im,***

**[15] *dokiaľ nedá Hospodin odpočinitia i vašim bratom, ako dal vám, a dokiaľ nezaujmu aj oni do dedičstva zeme, ktorú im dá Hospodin, váš Boh, potom sa vrátite do zeme svojho dedičstva a budete ňou vládnuť dedične, zemou, ktorú vám dal Mojžiš, služobník Hospodinov, tuto za Jordánom na východ slnka.***

Takže vidíme, že dnešné hranice Izraela zďaleka nie sú hranicami, ktoré Pán dal vo Svojom Slove skrze Mojžiša. A čokoľvek príde – až do teraz sa v každej zo štyroch vojen, ktoré sa už odohrali, tá sa tá zem rozširovala a stále sa približovali viac k Bohom stanoveným hraniciam. A raz Boh vie, kedy; či už je teraz ten čas, to nevieme, Boh to vie, ale jedno je isté: Ak Boh niečo dopustí, tak sa stane len to, čo smeruje k naplneniu Jeho Slova! Je to tak, Boh nikdy nedopustí, aby sa stalo niečo opačné. A mimochodom, my máme dôveru v Pána, že On bdie nad Izraelom.

Kiež by sme mali tú istú dôveru v Boha, že On bdie i nad Svojou Cirkvou a že to s nami myslí aspoň prinajmenšom tak dobre, ako so Svojím starozákonným zmluvným národom, pretože novozákonná Cirkev je predsa novozákonný zmluvný národ. My sme vzácni v očiach nášho Pána.

Prenesené do duchovného a spojené s Cirkvou, i my môžeme veriť, že pri každom duchovnom boji je pre Pána získavané nové územie. My nemô-

žeme inak, my stojíme v tomto duchovnom boji a je to našou úlohou, postaviť svoje nohy vo viere na všetko, čo Boh zaslúbil.

A ak sa Pánovi zalúbilo zjavovať skryté tajomstvá, tak je to predsa Jeho die-  
lo. A pozrime sa, prosím, na to veľmi stručne za posledných 450 rokov od  
vypuknutia reformácie. Nedával Boh stále znova a znova nové územia?  
Nerozšírili sa stány Božieho ľudu? Šlo to od ospravedlnenia ku posväteniu,  
ku krstu Svätým Duchom až po ten čas, v ktorom teraz žijeme my. Dalo by  
sa to takmer nazvať obdobím Nevesty, kedy je Nevesta vyvolávaná von z  
Cirkvi, oddeľuje sa a necháva sa pripraviť.

Vždy je to boj.

Myslíte si, že nepriatelia Izraela by dobrovoľne odovzdali čo i len jeden  
štvorcový kilometer? Nikdy v živote! Vždy to bolo spojené s bojom.

My by sme povedali: „Ak je to predsa Božia vec, tak by mal tých, ktorí sú  
proti nemu, odstrániť, dať stranou, aby sme sa mohli o niečo ľahšie dostať  
do vlastníctva všetkých vecí.”

Nie! Kto nebojuje, ten vôbec nemôže zvíťaziť. A kto nemá na pretekoch  
účasť, ten nemôže byť ani korunovaný. Takže, oblečme si Božiu výzbroj na  
pravú i na ľavú stranu. [Ef 6:13-19]

A všetci tí, ktorých Boh už uviedol do vlastníctva vecí, nebudte spokojní  
sami so sebou a už vôbec nie sebauspokojení! Nie! Vyrazte spolu s tými,  
ktorí ešte nedosiahli cieľ, ale vyšli von a chcú cieľ dosiahnuť. Choďte  
s nimi, bojujte s nimi, až kým aj ten posledný nezíska do vlastníctva to, čo  
mu patrí a nedosiahne cieľ, ako to Boh stanovil vo Svojom Slove. Kto už  
nie je pripravený na boj, ten je na pokraji toho, že zažije najväčšiu poráž-  
ku. My stojíme v duchovnom boji.

A k tomu taktiež brat Branham povedal: „**Duchovný boj nie je žiadny pik-  
nik.**” (je to nemecké slovo, v Európe nie je piknik taký známy ako tam). Na  
severoamerickom kontinente existujú veľké rezervácie, sú tam veľké ná-  
rodné parky s mnohými, mnohými tisícami možnosťami, aby ľudia mohli cez  
víkend naložiť auto jedlom a ísť na piknik. A potom sa uprostred voľnej  
prírody prestrie stôl a potom sa spieva a robí všetko, čo k tomu patrí. V  
každom prípade, tak tam vyzerajú predĺžené víkendy. Piknik, to je slovo,  
ktoré na severoamerickom kontinente pozná každý a ktoré tiež rád poču-  
je.

Keď ide o piknik, tak sú pri tom všetci, aj tí, ktorí inak nedokážu skoro ráno vstávať.

A tak povedal Boží služobník:

**Boj, do ktorého sme boli postavení, nie je žiadny výlet na piknik.**

Ale, ako sme už včera povedali a čítali, **„nemáme do činenia s telom ani krvou, ale s kniežatstvami a mocnosťami, ktoré vládnu v povetří.”** [Ef 6:12]

Jedno nám zostáva pritom stále na pamäti, a to, že Božie víťazstvo skrze Ježiša Krista, nášho Pána, je už božskou realitou. Je už len otázka veľmi krátkeho času, kým aj nepriatelia budú položení za podnož jeho nôh a Pán bude môcť prevziať vládu a my s ním. [Žd 10:13, Zj 20:6]

Zhrňme, čo sme tu tento víkend preberali.

Po odchode Mojžiša domov Boh pokračoval vo svojom pláne, až kým sa Slovo a zaslúbenia nenaplnili. Boží muži pomreli, boli povolani domov, ale Boh žije od večnosti po večnosť. On pokračuje v diele, ktoré započal, a vykonáva svoj úmysel. To isté môžeme vidieť i v našich dňoch. Boh berie svojich služobníkov, ale jeho ľud naďalej prežíva, to, že nezostal stáť na mieste, ale pokračuje v tom istom smere s tým istým Slovom, s tým istým Duchom, s tým istým cieľom, že pokračovanie prebieha. A ja verím a hovorím to s presvedčením, my teraz toto pokračovanie smieme prežívať.

Prial by som si, aby už všetci dokázali jasť, že by všetci dokázali povedať amen, že by všetci povedali haleluja, pretože je to pravda. Nie Boh je mŕtvy, ale jeho služobníci a proroci boli povolani domov. Boh žije, Ježiš povedal: **„Ja žijem a mám kľúče smrti a pekla.”** [Zj 1:18] Pretože on žije, môžeme aj my žiť s ním. [Jn 14:19]

Vtedy však išlo o to, aby bolo možné nájsť medzi Božím ľudom Boží poriadok s Božím cieľom. To isté platí aj pre náš čas. Slovo prichádza ku prorokom a potom je odovzdané tým, ktorí majú pokračovať s tým istým Slovom, s tým istým zjavením, bez toho, aby k tomu čo i len to najmenšie pridávali, alebo niečo od toho odníмали. [Zj 22:18–19]

Ja som Pánu vďačný, radujem sa z toho a verte mi to, že patrím k tým, ktorí stále znova a znova skúmajú Písmo, aby v ňom, v Písme, mali istotu, že všetky veci sú tak, ako hovorí Písmo, a že sú v súlade so Slovom a Božou vôľou. [Sk 17:11]

A ako sme tu čítali z kázania brata Branhama, on videl Cirkev na počiatku slávnú, bez úhony, mladú, krásnu, oblečenú, kráčala ako dáma v súlade so Slovom Božím. [Ef 5:27] A potom prišla ďalšia žena, vy predsa viete, že prorocky je žena obrazom Cirkvi – a potom videl čarodejnicu. A Pavol píše Galatánom: **„Kto vás počaroval? Učinili ste taký dobrý začiatok. Povedzte mi, prečo ste dostali dary Ducha? A chcete vy, ktorí ste učinili taký dobrý začiatok, mať takýto koniec?”** [Gal 3:1–3]

Nie začiatok, ale koniec bude korunovaný. [Mat 24:13]

Je absolútne nevyhnutné, aby tí von vyvolaní nepili znova z kalicha Ríma, a nekolísali sa potom sem a tam, lebo je to skutočne duchovné smilstvo s negatívnym dôsledkom, že, podobne ako pri používaní vína, ktoré má neskôr ten účinok, že ľudia viac nie sú schopní ani jasne počúvať, ani jasne konať. [Zj 17:2–4] Človek s nimi hovorí, a má dojem, že počúvajú, a oni aj počúvajú, ale pri počúvaní už premýšľajú nad svojimi vlastnými myšlienkami a argumentami, a preto im Boh už nemôže nič zjavovať.

Vy milí, my nechceme patriť k tým, ktorých vedie nejaká iná moc, ale Pánom byť vedení, ktorý predchádza tým svojim. [Jn 10:4] Všetky tieto veci musíme jasne rozlišovať. Už ten najmenší rímsky kvas skazí celé cesto. A bolo by lepšie, keby sa vôbec nezačalo, ak to potom neskôr chcú znova miešať, nie. [1Kor 5:6]

Nie, my máme byť sladkým cestom čistoty a pravdy, bez miešania, s jasnými líniami, smernicami, v súlade s učením, vierou a celou spásnou radou nášho Boha. [1Kor 5:8] A potom bude Pán s nami a privedie nás od viery ku realite. Chválené a velebené buď jeho slávne meno.

Nie ste radi, že v týchto dňoch môžeme vidieť, preberať a z milosti aj prežívať Slovo tejto hodiny, Slovo, ktoré bolo pre tento čas určené? Nech to požehnanie, ktoré bolo vyslovené nad Jozefom, príde aj na nás všetkých. [1M 49:22–26] Nech sú okná nebies otvorené a prúdy nech mocne prúdia na nás všetkých. [Mal 3:10]

Pán, všemohúci Boh, ktorý sa zjavil Mojžišovi v trňovom kre, nech i na nás nechá spočívať svoje zalúbenie, nech je nám milostivý, nech nad nami pozdvihne svoju tvár a dá nám svoj pokoj a daruje nám požehnanie, ktoré neutícha vo dne ani v noci, obecenstvo s ním, aby sme v pokoji s ním usínali a s ním i povstali nasledujúce ráno, áno, že by sme dosiahli toto skutočne úzke obecenstvo s naším Bohom vyvolané skrze Ducha podľa slova

Písma, že praví modlitebníci budú uctievať Boha v duchu a v pravde. [4M 6:24–26, Jn 4:23] Preniknutí pravdou, naplnení Duchom, môžeme aj dnes nášho Boha chváliť a oslavovať a jemu z celého srdca vzdávať česť za všetko v Ježišovom mene. Amen. Amen.

Povstaňme. Pánu spoločne ďakujeme. Možno mu ešte zaspievame chválospev. Kto jeden navrhne? Majme skutočne otvorené srdcia a spievajme a hrajme Pánu. Možno „Ó, je to Ježiš”.

*Ó, je to Ježiš, Ó, je to Ježiš,  
Ó, je to Ježiš, On jediný.  
Dotkol som sa lemu jeho rúcha,  
a jeho krv ma očistila.*

*Ó, je to Ježiš, Ó, je to Ježiš,  
Ó, je to Ježiš, On jediný.  
Dotkol som sa lemu jeho rúcha,  
a jeho krv ma obmyla dočista*

Vy milí, mám otázku. U proroka Izaiáša stojí napísané: „**Kto uveril nášmu kázaniu? A komu bolo zjavené rameno Pánovo?**” [Iz 53:1]

Môžem vedieť, kto skutočne verí tomuto kázaniu podľa Písma, ktoré sme počuli aj v každom zhromaždení počas tohto víkendu?

Povedzte raz amen!

Amen.

Verte tomu z celého srdca. Je to vskutku, skutočne Božie Slovo. A ja nečínim Písmu žiadne násilie, keď na túto otázku odpoviem pozitívne.

Otázka znie: „**Kto uveril nášmu kázaniu a komu bolo zjavené rameno Pánovo?**” Odpoveď by mohla znieť: Ten, kto nášmu kázaniu uveril, tomu bolo rameno Pánovo zjavené. Tomu Boh pomohol.

Pomohol Boh tebe?

Povedz amen. Boh pomohol. „**V deň spásy som ti pomohol.**” [2Kor 6:2] Halleluja. A toto je deň spásy.

Evanjelium Marka, kapitole 11, čítam tu od verša 20.

[20] **A potom včas ráno, keď išli popri figovníku, videli ho, že je uschnutý od koreňa.**

[21] **A Peter, rozpamätajúc sa, povedal mu: Rabbi, pozri, figovník, ktorému si zllorečil, vyschol.**

[22] ***A Ježiš odpovedal a riekol mu: Majte vieru Božiu.***

[23] ***Lebo amen vám hovorím, že ktokoľvek by povedal tomuto vrchu: Zdvihni sa a hod' sa do mora, a nepochyboval by vo svojom srdci, ale by veril, že sa stane, čo hovorí, bude mu, čokoľvek by povedal.***

Je to jednoducho tak, milovaní bratia a sestry, že sa najprv v modlitbe pripravujeme na prijatie toho, čo Boh zaslúbil. Ale po modlitbe musí nastúpiť istota viery. A potom sa naplňa to, čo stojí napísané v Rimanom 10, že veríme srdcom, ale vyznávame ústami. [Rim 10:9–10] To, o čo sme prosili a čomu v srdci veríme, musíme potom vysloviť. Bez starostí, bez obáv, lebo Boh prevzal zodpovednosť.

On hovorí: ***„Ak povieš tomuto vrchu: Presuň sa do mora, a veríš tomu, že sa to stane, potom sa to musí stať.“***

Len modliť sa nestačí. Musíme prejsť k druhej časti modlitby, totiž ku tej pozitívnej časti viery a istoty a potom ku vďake. To k tomu jednoducho patrí. Akékoľvek sú teraz jednotlivé prosby, najprv sa modlíme a potom, keď nastúpi istota viery, vyslovíme to, o čo sme prosili vo viere a povieme: „Pane, ďakujem ti, že si ma vypočul. Má sa to stať v tvojom mene ku tvojej cti a o to som prosil, a to nech sa stane podľa tvojho slova. Verím a ďakujem ti za to.“

Podme sa teraz spoločne modliť. Prosím, modlite sa všetci tak, ako to máte na srdci.

Nebeský Otče, spoločne teraz prichádzame pred tvoju svätú tvár s vďakou, s chválou, s uctievaním, so všetkým, čo si ty do našich srdc vložil. Vskutku, ty si na nás vykonal veľké veci, ty si vykúpil našu dušu zo záhuby, korunoval si nás milosťou a milosrdenstvom. [Ž 103:3–4]

Milovaný Pane, ty i teraz vieš o tých mnohých prosbách v našich srdciach, v našom živote, milovaný Pane. Naučil si nás modliť sa. Ty si povedal, že sa máme modliť. Pane, teraz to činíme. Chceme s tebou hovoriť v modlitbe a povedať ti, čo nami pohybuje, čo by sme radi zmenili, čo by sme chceli, aby si vzal do svojich rúk, milovaný Pane.

Ty vieš všetko, tebe je to známe. Haleluja.

Máme dôveru v teba, v nášho Boha, dôveru v tvoje Slovo, dôveru v tvoju moc, dôveru v tvoju prítomnosť. Pane, ty si teraz prítomný, aby si odpovedal na všetky otázky, vyriešil všetky hádanky, oslobodil všetkých poviazaných, zachránil všetkých hriešnikov a krstil svoj ľud Duchom a ohňom.

Pane, chválím ťa za to, že si to už učinil.

Haleluja. Česť, česť, česť, chvála a sláva nášmu Bohu od večnosti po večnosť. Haleluja. Haleluja.